

Sygn. akt IV U 1292/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015r. w S.

odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 29 października 2014 r. Nr (...)

w sprawie P. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo P. S. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 31 marca 2014r. do 31 marca 2017r.

Sygn. akt: IV U 1292/14 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 29 października 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił P. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że P. S. jest trwale częściowo niezdolny do pracy, ale niezdolność ta powstała w dzieciństwie.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony P. S. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska przyznał, że od urodzenia jest osobą niepełnosprawną, ale – jak wskazał - w okresie zatrudnienia doszło do pogorszenia stanu jego zdrowia w stopniu powodującym częściowa niezdolność do pracy (odwołanie k.1-2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 7 października 2014r., która stwierdziła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność ta istnieje od dzieciństwa. W tych okolicznościach, w ocenie organu rentowego, odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony P. S. od 1 marca 2013r. do 30 marca 2014r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności (decyzja z 29 sierpnia 2014r. k.64 akt rentowych). Powyższa decyzja została wydana w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z 1 kwietnia 2014r., który zmienił uprzednią decyzję organu rentowego z 17 maja 2013r. odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty i ustalił, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 marca 2013r. do 30 marca 2014r. (wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z 1 kwietnia 2014r. i wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 2 lipca 2014r. oddalający apelację organu rentowego od powyższego wyroku Sądu pierwszej instancji (k.36 i 70 akt IV U 834/13 Sądu Okręgowego w Siedlcach). W dniu 15 kwietnia 2014r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z ponownym wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.68 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika, który w orzeczeniu z 18 września 2014r. ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 28 lutego 2015r. i niezdolność ta istniała w dniu 18 września 2014r. (orzeczenie lekarza orzecznika z 18 września 2014r. k.73 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika w zakresie stwierdzonej daty powstania niezdolności do pracy i pominięcia okresu między złożeniem wniosku o rentę a datą orzeczenia lekarza orzecznika, ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 7 października 2014r. ustaliła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy i niezdolność ta istnieje od dzieciństwa (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.18 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 7 października 2014r. k.75 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 29 października 2014r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z 29 października 2014r. k.79 akt rentowych).

Ubezpieczony ma 33 lata i wykształcenie wyższe politologiczne. Od 1 stycznia 2005r. ubezpieczony jest zatrudniony w Komendzie Powiatowej Policji w S. na stanowisku technika zespołu kadr i szkolenia (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 22 marca 2013r. k.18 akt rentowych). Ubezpieczony pracuje w wymiarze 7 godzin dziennie. Jest to praca głównie siedząca z użyciem komputera, ale w ramach pracy ubezpieczony musi również chodzić, w tym po schodach przenosząc różne dokumenty (wyjaśnienia ubezpieczonego k.19v – nagranie od minuty 1 do 11).

Ubezpieczony cierpi na porażenie mózgowo-dziecięce i spastyczny niedowład kończyn dolnych z końsko-szpotawymi stopami. Schorzenia te są następstwem przebytego w czasie porodu uszkodzenia centralnego układu nerwowego. Spastyczny niedowład kończyn dolnych z końsko-szpotawymi stopami był leczony operacyjnie. Obecnie utrzymuje się przykurcz w stawach biodrowych i kolanowych, znaczne zaburzenie chodu na zgiętych kolanach i przykurcz w stawach biodrowych, a także ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego. Renta, do której ubezpieczony był uprawniony od 1 marca 2013r. do 30 marca 2014r. była wynikiem ustalenia, że w okresie zatrudnienia doszło u ubezpieczonego do istotnego pogorszenia stanu zdrowia poprzez wystąpienie przewlekłego przeciążeniowego zespołu bólowego kręgosłupa w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy (opinia biegłych ortopedy i neurologa oraz opinia uzupełniająca k.9 i 23 akt IV U 834/13 Sądu Okręgowego w Siedlcach). Tomografia komputerowa wykazuje zmiany zwyrodnieniowe z protruzją dysków na poziomach L2-L3 do L5-S1. Z powodu patologicznej pozycji przy chodzeniu – na przykurczonych kończynach dolnych oraz przykurczonych stopach kręgosłup ubezpieczonego jest nieprawidłowo obciążony. Sprzyja to rozwojowi zmian zwyrodnieniowych, protruzji tarcz międzykręgowych, powstaniu zaników mięśniowych. Ubezpieczony odczuwa przewlekłe zespół bólowy kręgosłupa z promieniowaniem do kończyn dolnych. Po 30 marca 2014r. ,tj. po upływie okresu, na który orzeczono uprzednio prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ poprawie i w dalszym ciągu ,tj. od 31 marca 2014r. ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 31 marca 2017r. Częściowa niezdolność do pracy wynika z pogorszenia istniejącej już częściowej niezdolności do pracy, którą ubezpieczony wniósł do zatrudnienia (opinia biegłego ortopedy J. S. (1) i biegłego neurologa A. S. (1) k.29-30 i 32-33 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego P. S. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy u ubezpieczonego istnieje nadal niezdolność do pracy. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu medycyny. Opinia zespołu biegłych w osobie ortopedy J. S. (1) i neurologa A. S. (1) dała podstawę do ustalenia, że ubezpieczony jest nadal ,tj. od 31 marca 2014r. częściowo niezdolny do pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 31 marca 2017r. Biegli stwierdzili, że ubezpieczony jest od urodzenia osobą niepełnosprawną i częściowo niezdolną do pracy w powodu okołoporodowego uszkodzenia centralnego układu nerwowego, którego następstwem jest spastyczny niedowład obu kończyn dolnych z końsko-szpotaowymi stopami, jednakże równocześnie stwierdzili, że w okresie zatrudnienia doszło u ubezpieczonego do pogorszenia stanu zdrowia w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy. Pogorszenie to przejawia się w przewlekłym przeciążeniowym zespole bólowym kręgosłupa, który rozwinął się w okresie zatrudnienia ubezpieczonego w następstwie patologicznej pozycji przy chodzeniu – na przykurczonych kończynach dolnych i przykurczonych stopach (opinia k.32-33 akt sprawy). Biegli podzieli tym samym ustalenia biegłych opiniujących w pierwszej ze spraw toczącej się przed tutejszym Sądem za sygnaturą akt IV U 834/13 (vide: ustalenia faktyczne) i uznali, że stwierdzone wówczas pogorszenie stanu zdrowia nie ustąpiło i w dalszym ciągu powoduje u ubezpieczonego częściową niezdolność do pracy. Analizując powyższą opinię biegłych J. S. (2) i A. S. (1) Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie oparty na analizie dokumentacji medycznej ubezpieczonego oraz jego badaniu. Opinia jest spójna i należyte uzasadniona. Należy wskazać, że sprawie opiniował również inny zespół biegłych w składzie: ortopeda M. W. i neurolog J. S. (3). Jednakże wydana przez nich opinia (na k.11 akt sprawy) i opinia uzupełniająca (na k.21 akt sprawy) nie może być uznana za miarodajną. Biegli ci stwierdzili, że pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego, rozpoznane przez biegłych w sprawie IV U 834/13 i stanowiące podstawę wydanego wówczas wyroku zmieniającego decyzję organu rentowego, ustąpiło. Stwierdzenia tego biegli nie potrafili jednak uzasadnić poza ogólnym stwierdzeniem, że po zastosowanym leczeniu uzyskano poprawę sprawności ruchowej ubezpieczonego. Stwierdzenie takie jest jednak nieprzekonujące, na co zwrócili uwagę biegli J. S. (1) i A. S. (2). Trafne i logiczne jest wskazanie tych ostatnich biegłych, że stan narządu ruchu ubezpieczonego nie uległ poprawie skoro przez cały czas występuje utrwalony spastyczny niedowład, przykurcze i wadliwa postawa przy chodzeniu. Przeciwnie na skutek wadliwej postawy przy chodzeniu z upływem czasu przeciążenie kręgosłupa może się tylko pogłębiać, a dolegliwości bólowe nasilać, podobnie jak zmiany zwyrodnieniowe (opinia na k.33 akt sprawy).

Wobec spójnej, logicznej i przekonującej opinii biegłych J. S. (1) i A. S. (1) Sąd nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego zespołu biegłych. Sprzeczność wynikająca z opinii dwóch zespołów biegłych nie mogła stanowić podstawy do wywołania opinii kolejnego zespołu biegłych w sytuacji, gdy pierwszy zespół biegłych nie potrafił wyjaśnić na czym polega poprawa stanu zdrowia ubezpieczonego (vide: postanowienie Sądu k.19v i uzupełniająca opinia k.21 akt sprawy).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.